

Sobre el llibre de Junqueras i Rovira

written by Pere Grau i Rovira | 12 de setembre de 2020

Parlar d'un llibre sense haver-lo llegit sempre ho he vist criticable. I demano excuses als lectors si ara m'atreveixo a fer-ho, perquè crec que els detallats comentaris que n'he llegit a Vilaweb i al Nacional són prou per poder atrevir-me a fer un parell d'observacions.

La primera és fer constar una inexactitud que considero important. A la citació literal del capítol segon del llibre, "De vegades s'aprèn", hi diu: "En el referèndum del 1r d'octubre va votar el 43% del cens" i afegeix que l'actuació policial va atemorir molta gent que d'altra manera hauria anat a votar, i que no es va aconseguir que els catalans contraris a la independència es fessin seus el referèndum. Però la xifra és inexacta. 43 % (exactament 42,6 %) del cens són els vots a les urnes que no van ser confiscades i es van poder recomptar. Però fent una estimació de quina quantitat de vots hi havia a les urnes confiscades es va arribar llavors a la conclusió (que es pot consultar segurament a les hemeroteques) que havia votat el 49,46% del cens, i que sense la violència policial s'hauria arribat probablement a un 55%.

En el meu bloc en alemany vaig escriure llavors que era molt lògic de suposar que els vots confiscats (o diguem-ho sense embuts, "robats") no haurien canviat la proporció de *sí* i de *no* i que s'hauria mantingut el 90% favorable a la independència. I vaig afegir la següent consideració: suposem que haguessin votat en aquell referèndum un milió i mig més de persones, cosa que hauria fet pujar la participació un 71,8% del cens, una xifra mai abastada en referèndums d'aquesta mena. I suposem també (encara que no sigui lògic) que aquest milió i mig hagués votat *no*. Això afegit a les dades conegudes, hauria portat a un resultat clar de 54,9% de *sí* i

un 44,5% de *no*, completament acceptable i homologable per la comunitat internacional. I per això és molt encertat la demanda que fan els autors de concentrar el màxim de força possible en la reclamació del referèndum, encara que reconeguim que “no entra en els càlculs d’Espanya parlar d’un referèndum i encara menys celebrar-lo”. I és així perquè les xifres esmentades abans demostren que en un referèndum guanyaria la independència de manera clara i és això el que els fa pànic.

Del capítol 3r del llibre, se cita entre altres trossos: “Hem de lluitar per aconseguir més de la meitat dels vots de manera sostinguda... Si pot ser, en totes i cadascuna de les eleccions”. Qui no hi estaria d’acord? Però per a aconseguir-ho cal no decebre la gent independentista amb maniobres partidistes (i n’hi ha hagut tant a ERC, com al PDeCAT o a la CUP) i com deia aquí al meu article del 3 d’agost, “...fer-ho no vol dir il·lusòries ampliacions de base, sinó concentrant la força que ja es té i que seria, aquest sí, el magnet que atrauria gent ara desil·lusionada o indiferent”. Com ha escrit Vicent Partal aquests dies, la unitat estratègica dels independentistes sembla impossible, ja que hi ha dues estratègies (representades per la presó i l’exili) que no són complementàries sinó oposades. Però, com diu Partal, el que és possible és la unitat tàctica, per aprofitar totes les avinenteses, tots els avantatges per petits que siguin, i aquesta també ajudaria.

I si al capítol 4t es parla de la possibilitat d’una acció unilateral de l’independentisme i de la desobediència civil, aquesta unitat tàctica és imprescindible i tal com es desenvolupen els esdeveniments, amb un agreujament de persecucions judicials i un ajornament *sine die* fins i tot del diàleg buit de sentit a una taula de negociació que és una pura entelèquia, és urgent que aquesta mínima unitat existeixi. I qui s’hi giri d’esquena rebrà una clatellada del poble a la primera ocasió que es presenti. I qui vulgui ja

m'entén.